

a mindentudó, hipnotikus tollaktól,
a koponya radioaktív kamrájától,
az őrület szájszagától.

Szabadíts meg, mondd,
mert negyven oázisokat felperzselő
nyár alatt mindenről kiokított.

Keselyűk köröznek
varázslatos szimmetriában,

és parancsomra vár
az eljövendő aranykor
fennkölt serege.

Beck Tamás

Egy halálhírré

Folyton ráng az úszó. Harapnak a halak.
Halála napját az alkonyat összevérzi.
Merengnek mindazon, mi utána maradt.
Ő az, ki a damilt botomról most letépi,

a mélyben tempózik tovább, értéktelen
emlékeim így lesznek tengermélyi kincsek,
s ahogy az elsüllyedt Nap kénytelen
felkelni valahol: virrasztókat melengtet,

felveri azt, aki tovább aludna még,
elsüllyedt alkonyatként ő is kikelet lesz –
redőnyréseken át vetített utcakép
tűz szemedbe, s az ásításba belereszketsz.

Füredi alkony

Hirtelen alkonyat a semmi partján.
Nemlétben fürdőzők. Napszélvitorlák.
Gazdátlan étvágy egy lángossütőben.
Földelt érzelmi töltés kisülőben.

Egy álmot ítélnél most feledésre.
Sarki éj jön el. A stégről ne nézz le.
Visszavonulsz. Felrobbantott aranyhíd.
Agyaghadzsereg lábdobaja hangzik.

